

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **V. P.**
narozen X, státní příslušnost Arménská republika
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2021, č. j. OAM-437/ZA-ZA11-ZA21-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2021, č. j. OAM-437/ZA-ZA11-ZA21-2021, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 67 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

Odůvodnění:

Řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany

1. Žalobce dne 20. 1. 2017 podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvod žádosti uvedl, že nechce jet zpět do Arménie, kde nic nemá, zatímco tady má arménskou manželku, která zde žije už 20 let, a tři společné děti narozené v letech X, X a X v X. Sám pobýval na území v ČR již od roku 2008 za účelem sloučení rodiny, v roce 2016 ale obdržel výjezdní příkazy. O pobyt přišel, protože nedoložil potvrzení o finančních příjmech. Rodina je pro něj jediný důvod žádosti. Při poskytnutí údajů k žádosti dne 25. 1. 2017 uvedl, že od roku 2008 cestoval do Arménie asi třikrát, čtyřikrát, vždy maximálně na deset dnů. Během pohovoru k žádosti dne 25. 1. 2017 vypověděl, že manželka i děti mají v ČR trvalý pobyt. Děti mluví česky, ony i jeho manželka jsou tady zvyklé, nemohou s ním jet do Arménie ani on nemůže odjet bez nich. Naposledy do Arménie odcestoval v prosinci 2015 navštívit svou matku, která má rakovinu. Na otázku, zda by si mohl legalizovat pobyt jiným způsobem, odpověděl, že ne. Neví, zda by mohl vycestovat zpět do Arménie a zařídit si povolení k pobytu tam.
2. Žalovaný dne 1. 11. 2017 rozhodnutím č. j. OAM-51/ZA-ZA11-ZA18-2017 žalobci žádou z forem mezinárodní ochrany neudělil. V odůvodnění konstatoval, že tvrzeným důvodem žádosti je snaha o legalizaci pobytu žalovaného v ČR. Žalobce podal svoji žádost až ve chvíli, kdy po dlouhodobém pobytu v ČR pozbyl pobytové oprávnění. Žalovaný zdůraznil, že žalobce o své dřívější povolení k pobytu přišel pouze vlastní chybou, neboť ke své žádosti o prodloužení pobytového oprávnění nepřiložil potvrzení svých příjmů a následně spoléhal na to, že jeho advokát podá proti příslušnému rozhodnutí odvolání; což se nestalo. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce i jeho manželka a děti jsou státními příslušníky Arménie, mohou proto svůj rodinný život realizovat společně ve své vlasti. Žalobce neuvedl žádnou objektivní překážku, která by mu bránila v návratu do vlasti a zajištění si nezbytného povolení k pobytu v ČR. Doba, kterou by žalobce strávil v Arménii za tímto účelem, by jistě nebyla natolik dlouhá. Není důvod předpokládat, že by žalobce čelil jakýmkoliv obtížím při získávání povolení k pobytu v ČR, kvůli kterým by musel ve vlasti setrvat po neúměrně dlouhou dobu. Žalobce v průběhu řízení navíc nesdělil, že by jeho manželka nebo nezletilé děti trpěly závažným onemocněním, které by vyžadovalo žalobcovu neustálou péči a přítomnost, nebo že by byla jeho rodina jiným způsobem znevýhodněna. Žalovaný se zabýval také tím, zda by případné vycestování žadatele nebylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR, avšak důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále „zákon o azylu“), neshledal. Zejména aby došlo k porušení práva na rodinný život cizince, muselo by jeho případné vycestování hrubým způsobem narušit vztahovou integritu celé rodiny, jejíž členové jsou na sobě emocionálně, případně i finančně závislí. To v případě žalobce nelze říci. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 22. 11. 2017.

Řízení o druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany

3. Žalobce dne 21. 6. 2021 podal druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany.
4. V rámci poskytnutí údajů k žádosti dne 30. 6. 2021 uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá kvůli rodině, kterou tady má. Jeho současná manželka je česká občanka, rovněž jeho nově

narozená dcera je česká občanka. Mají tady dům, hospodářství, bydlí s manželčinými rodiči a žijí jako jiná běžná česká rodina. Žalobce se stará o dům a vše potřebné. Žádal o pobyt, ale jeho žádost byla zamítnuta, nejspíš protože je ještě dva roky v podmínce. Její pravidla dodržuje, nejsou s ním žádné obtíže, k čemuž odkazuje na Probační a mediační službu. Kvůli tomu ale přece nemohou rozdělit jejich rodinu. V ČR žijí i jeho děti z prvního manželství, které zde mají trvalý pobyt. S nimi se bohužel nevidá tak často, protože jeho bývalá manželka jim zakazuje, aby s ním mluvily. Žalobce nemá jinou možnost, neví, co jiného dělat. Nemůže tady přece nechat svou rodinu, svou dceru.

5. Ve správním spise jsou založeny kopie oddacího listu, z něhož vyplývá, že žalobce dne X uzavřel manželství s občankou ČR, a rodného listu jejich společné dcery V., narozené dne X.
6. Ve správním spise je dále založen opis z rejstříku trestů žalobce, z něhož vyplývá, že byl dne 28. 2. 2018 odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody v délce 36 měsíců se zkušební dobou v délce 60 měsíců (do 6. 4. 2023) za trestné činy vydírání dle § 175 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku a loupeže dle § 173 odst. 1 trestního zákoníku.
7. Žalovaný opatřil do spisu zprávy k zemi původu žalobce a k poslednímu stavu arménsko-ázerbajdžánského konfliktu, konkrétně zprávu Ministerstva vnitra ČR *Bezpečnostní a politická situace v zemi* ze dne 2. 9. 2021 a zprávu *Náhorní Karabach: přehled situace* ze dne 24. 11. 2020.
8. Žalovaný shora označeným rozhodnutím ze dne 4. 10. 2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl, že žádost žalobce je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu.
9. V odůvodnění napadeného rozhodnutí zrekapituloval řízení o první žádosti žalobce a zkonstatoval, že žalobce „*uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Arménie opětovně vrátit, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. snahu pobývat zde se svou rodinou. Z tvrzení žadatele nevyplývá žádná nová skutečnost, která by odůvodňovala opětovné meritorní posouzení jeho žádosti a v žádném případě se nejedná o nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu*“. Žalovaný pokračoval, že si je vědom, že u žalobce došlo k určitým rodinným změnám (má novou manželku, se kterou má dítě), podle žalovaného ale v průběhu obou správních řízení neuvedl žádnou objektivní překážku, která by mu bránila v návratu do vlasti a opětovném vycestování do ČR. Dále navázal argumentací ohledně povahy institutu mezinárodní ochrany jakožto specifického typu pobytového oprávnění. Podle žalovaného je na žalobci, zda si legálnost pobytu zajistí prostřednictvím zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. To, že by žalobce musel pravděpodobně dočasně opustit území ČR, není závažná překážka; ostatně tak v nedávné době i učinil. Žalobce ani v průběhu řízení nesdělil, že by jeho manželka nebo nezletilé děti trpěly jakýmkoliv závažným onemocněním, které by vyžadovalo jeho neustálou péči a přítomnost, nebo že by jeho rodina byla jiným způsobem znevýhodněna. Žalovaný připomněl, že po dobu vyřizování nového pobytového oprávnění může žalobce udržovat kontakt s rodinou prostřednictvím např. sociálních sítí, využít krátkodobá víza, podporovat rodinu finančně skrz zasílání peněz na účet. Jeho manželka má možnost jej s dítětem v Arménii navštěvovat. Dále žalovaný konstatoval, že od doby posuzování první žádosti žalobce nedošlo v Arménii

k žádné zásadní změně z hlediska obecné bezpečnostní či politické situace, která by mohla mít vliv na posouzení druhé žádosti žalobce. Proběhl sice konflikt mezi Arménií a Ázerbájdžánem v enklávě Náhorní Karabach v jihozápadním Ázerbájdžánu, avšak z informace žalovaného *Náhorní Karabach: přehled situace* nevyplývá, že by samotné území Arménské republiky bylo zasaženo tímto konfliktem. Žalobce pochází z Jerevanu, kde žádné napětí nebylo a není.

Shrnutí žaloby

10. Žalobce úvodem obecně odkazuje na několik ustanovení právních předpisů, které měl žalovaný porušit. Domnívá se, že jeho žádost neměla být vyhodnocena jako nepřijatelná, neboť v jeho případě jsou dány nové skutečnosti a zjištění, ze kterých lze nyní nově usuzovat, že by mu v případě návratu do země původu mohla hrozit přinejmenším vážná újma dle § 14a o azylu, a to v oblasti soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).
11. Žalobce poukazuje na to, že ve správním řízení předložil oddací list a rodný list své dcery, kterými osvědčil, že je manželem občanky České republiky a otcem jejich nově narozené dcery, která je občankou České republiky. To podle něj představuje podstatnou změnu okolností, která zakládá přípustnost jeho druhé žádosti, která měla být žalovaným posouzena meritorně. Nyní má výraznější míru vazeb na území ČR. Jakkoliv se odvolával na soukromý a rodinný život i v prvním řízení, šlo o jinou situaci, neboť tehdy šlo o jeho tři starší děti, které byly státními příslušníky Arménie s trvalým pobytem v ČR. Zatímco u nich by snad šlo předpokládat, že se pro realizaci rodinného života se svým otcem mohou přesunout do Arménie, nelze to stejné požadovat po žalobcově současné manželce, která žila celý svůj život na území ČR, a po jejich nově narozeném dítěti. Obě by se mohly v Arménii potýkat s celou řadou problémů, nikdy tam nežily, neznají místní poměry a jazyk, nemají tam žádné zázemí ani vazby, nevědí, jak funguje místní sociální systém péče o dítě apod. V ČR naopak rodina sdílí společnou domácnost s manželčinými rodiči, kteří mohou vypomáhat s péčí o dceru. Tento typ pomoci by v Arménii neměli a jeho žena by byla odkázaná sama na sebe.
12. Žalobce také poukazuje na význam nejlepšího zájmu dítěte dle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Je nepochybně v nejlepším zájmu jeho dcery, aby mohla vyrůstat se svým otcem. Přítomnost obou rodičů v nejranějším věku dítěte je zásadní pro jeho zdárný vývoj, podíl otců na výchově od raného začátku je také zásadní pro formování rodinných vazeb mezi dětmi a otcí. Tyto aspekty podle žalobce nejde kompenzovat krátkými návštěvami v Arménii, jak navrhuje žalovaný. Totéž platí pro argument žalovaného, že rodinný život lze realizovat i na dálku, např. přes sociální síť. To by snad šlo u manželky žalobce a jeho starších dětí, ačkoliv i u nich má o kvalitě takto realizovaného rodinného života žalobce pochybnosti. U malého dítěte ve věku dvou let je zásadní fyzická přítomnost dítěte, doteky, možnost hrát si s rodičem, komunikovat s ním neverbálně atd. To nelze nahradit pouhým telefonátem či videohovorem. Navíc v kontextu covidu-19 zůstává možnost přicestování na území značně nejistá.

Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout. Popírá oprávněnost žalobcových námitek. Žalobce uvádí shodné důvody, jako uváděl v průběhu řízení o jeho první žádosti. Se všemi žalobcovými tvrzeními se žalovaný vypořádal dostatečně, neshledal je ale relevantními pro opětovné meritorní posouzení. V případě návratu do země bude žalobce ve stejném postavení jako jeho další spoluobčané vracející se po delším pobytu v zahraničí a je v jeho vlastním zájmu zařídit si v zemi původu veškeré potřebné věci k životu. V zemi původu žalobce nedošlo k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nebo by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodu dle § 12 zákona o azylu či že by mu hrozila vážná újma dle § 14a zákona o azylu. Žalovaný přitom odkázal na judikaturu správních soudů, z níž vyplývá, že opakovaná žádost neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti, ale jejím hlavním smyslem je postihnout případy, v nichž se objeví závažné skutečnosti s vlivem na hmotněprávní postavení žadatele, ke kterým došlo v důsledku plynutí času, například změna situace v zemi původu nebo změna poměrů ve vztahu k osobě žadatele.

Posouzení věci krajským soudem

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
15. Soudní přezkum rozhodnutí o zastavení řízení opírající se o nepřípustnost opakované žádosti podle § 11a odst. 1 zákona o azylu se soustředí na otázku, zda byly splněny podmínky dle tohoto ustanovení k posouzení žádosti jako nepřípustné. Soud neposuzuje, zda žadatel splňuje či nesplňuje podmínky pro udělení azylu či doplňkové ochrany [viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 27. 11. 2020, č. j. 5 Azs 110/2020-38, odst. 16].
16. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu platí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
- a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
17. Již v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, rozšířený senát NSS konstatoval: „*Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí*

správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

18. Žalobce sice v obou případech své žádosti uplatnil důvody z oblasti rodinného života, žalovaný nicméně v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela pominul, že tyto žádosti žalobce opřel o jiné skutkové okolnosti. Zatímco v roce 2017 žil s manželkou a dětmi (k datu vydání rozhodnutí o jeho první žádosti ve věku X, X a X let), všichni arménské státní příslušnosti, od té doby se jeho rodinný život výrazně proměnil, neboť se dne X oženil s jinou ženou, občankou České republiky, a dne X se jim narodila dcera (v době vydání napadeného rozhodnutí jí byly X roky), taktéž občanka České republiky, a všichni společně bydlí u rodičů jeho manželky. Žalovaný však bez bližšího odůvodnění konstatoval, že se v žádném případě nejednalo o nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu. Přitom sám žalovaný zjevně přisuzoval občanství členů rodiny žalobce (tedy jedné z okolností, která se změnila) význam, když v rozhodnutí o první žádosti konstatoval, že jsou občany Arménie, „*pročež mohou svůj rodinný život realizovat společně ve své vlasti*“.
19. Žalovaný připustil, že došlo „*k určitým rodinným změnám*“ (str. 3 napadeného rozhodnutí), tyto změny však bez vysvětlení nepovažoval za nové skutečnosti a nesouvisle je odbyl s tím, že ani v jednom případě žalobce neuvedl nic, co by mu bránilo vrátit se do vlasti a poté opět vycestovat do ČR, pokračoval citací nepřiliš relevantní judikatury ke vztahu řízení dle zákona o azylu a cizineckého zákona s tím, aby si žalobce případně zajistil pobyt prostřednictvím cizineckého zákona, a předmětný klíčový odstavec zakončil tím, že žalobce může po dobu pobytu v Arménie udržovat vztah s rodinou prostřednictvím sociálních sítí či zasíláním financí.
20. Nic z toho nevysvětluje, proč žalovaný nepovažoval změny v životě žalobce za nové skutečnosti, a z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak se tato argumentace žalovaného promítá do toho, co bylo úkolem žalovaného při hodnocení přípustnosti žádosti, tj. posouzení naplnění zákonných kritérií dle § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný sice připustil, že došlo ke změnám v rodinném životě žalobce, nevysvětlil ale, proč tyto změny nepředstavují „*nové skutečnosti nebo zjištění*“. Přitom změny v poměrech žadatele v průběhu času nepochybně obecně mohou být takovými novými skutečnostmi (viz např. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65). Z tohoto důvodu napadené rozhodnutí pro nedostatek důvodů neobstojí.
21. Soud pro úplnost zdůrazňuje, že to, že žalobce opřel svou první žádost o důvody z oblasti rodinného života, neznamená, že si tím napořád zavřel cestu k uplatnění důvodů z této široké oblasti v případných dalších žádostech, bez ohledu na sebezásadnější změny jeho skutkové situace a odlišnosti jím uváděných důvodů. Z hlediska přípustnosti je vždy třeba konkrétně posoudit shodu, resp. odlišnost uváděných důvodů a skutečností oproti předchozím řízením.
22. Pokud by v dané věci šlo o „*nové skutečnosti nebo zjištění*“, bylo by dalším krokem posouzení toho, zda byly splněny podmínky dle písm. a) a b) citovaného ustanovení, zejména – s ohledem na okolnosti věci – zda tyto „*nové skutečnosti nebo zjištění*“ svědčí, o tom, že by žalobci hrozila vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu [neboť obecně je na místě dopad do soukromého a rodinného života zvažovat v kontextu tohoto ustanovení (viz např. rozsudky NSS ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019-74,

odst. 21, ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 Azs 162/2020-47, či ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012-28)].

23. Soud současně připomíná, že ne každá nová skutečnost či zjištění svědčí o tom, že žalobci hrozí vážná újma. Musí jí o relevantní skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žalobce (viz již citovaný rozsudek č. j. 9 Azs 5/2009-65). Na druhou stranu je třeba mít na paměti, že při těchto úvahách se správní orgán pohybuje stále v rovině posuzování přípustnosti, k jejímuž založení není nutné s jistotou uzavřít, že žalobci vážná újma hrozí (to ostatně žalovaný v této fázi neposuzuje – viz § 10a odst. 2 zákona o azylu), ale postačí, že nově zjištěné skutečnosti tomuto závěru svědčí. Tyto úvahy však již směřují převážně do postupu žalovaného v dalším řízení.
24. Z hlediska přezkumu napadeného rozhodnutí soud uzavírá, že žalovaný nedostatečně odůvodnil svůj závěr, že „*v žádném případě se nejedná o nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu*“, přestože současně uvádí, že došlo „*k určitým rodinným změnám*“. Tato vada brání soudu v plnohodnotném vypořádání žalobních námitek. Není přitom úkolem soudu nahrazovat chybějící úvahy žalovaného vlastními. Proto soud napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost [§ 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb. (dále „s. ř. s.“)] a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
25. Žalovaný v novém rozhodnutí při posuzování přípustnosti žádosti v první řadě srozumitelně odůvodní své úvahy ohledně toho, zda žalobce uvedl „*nové skutečnosti nebo zjištění*“. Pokud dospěje k závěru, že tomu tak je, bude zkoumat další podmínky přípustnosti dle § 11a odst. 1 zákon o azylu, zejména tedy, zda tyto skutečnosti či zjištění svědčí, o tom, že žalobci hrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (k tomu viz výše). Současně žalovaný zohlední argumentaci žalobce uplatněnou v tomto soudním řízení. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
26. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Nezastoupený žalobce má proto vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení ve výši 67 Kč, neboť ze spisu vyplývá, že právě tolik vynaložil na podání žaloby k poštovní přepravě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. března 2022

Karel Ulík, v. r.
samosoudce